

[Marianne Jelved]

Men opgaven løses ikke kun gennem samarbejde i Folketinget. Det kræver også, at arbejdsmarkedets parter, at kommunerne, at familierne, at den enkelte arbejder med. Det her drejer sig om holdninger, anstændighed, nytænkning og ansvar. Det skal blive en folkesag, og her har Folketinget et fælles ansvar.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg ved, det er almindeligt, at man takker ministre under sådanne redegørelser. Det er vel ikke almindeligt, at man takker ordførere, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke fru Marianne Jelved for de problemer, hun rejste på sin stilfærdige facon i denne her forbindelse, hvor vi andre har larmet vældig løs med nogle andre problemer. Ikke mindst på baggrund af den diskussion, der har været i offentligheden, er det faktisk vigtigt at trække de ting frem, som fru Marianne Jelved gjorde her.

Må jeg sige, at hvis nogen er blevet lidt triste ved at have læst forskellige valgforskeres betragtninger, så glem dem. De skal forske meget mere endnu, før de er i stand til at bedømme, hvad der foregår herinde. Det ved de meget lidt om, og derfor skal man ikke tage tungt på det.

Men så berørte fru Marianne Jelved en anden ting, nemlig de små partiers rolle. All right, her har vi fælles sag, det ved jeg, men vi har også en retfærdig sag, og jeg var glad, da statsministeren for nogle år siden benyttede lejligheden til kraftigt at fastslå, at de små partiers indsats ganske simpelt var uundværlig.

Det drejer sig ikke om at få få partier. Jeg husker jo, da vi havde fem partier i Folketinget; det er den koldeste periode, vi nogen sinde har haft i Folketinget: med to partier på den ene side og tre partier på den anden, og man hadede stort set hinanden, og man talte ikke sammen i de to blokke. Nej, det går udmærket nu, og derfor håber jeg – statsministeren har allerede tidligere antydnet sin taknemmelighed over for de små partier – at også den diskussion, vi nu har haft, og folkeafstemningen og debatten her må medføre, at vi slipper for at høre mere på, at det ville være bedre, hvis vi havde nogle færre partier, og at alt kunne gå nemmere, hvis vi havde nogle færre partier. Det passer jo ikke! Det har ikke noget med det dér at gøre.

Så kan man sige: Javel, men befolkningen ønsker det. Nå, det gør den? Jeg har set meningsmålinger, hvor man kunne læse, at 60, ja 80 pct. af vælgerne gik ind for, at der skulle være færre partier. Så spørger man næste mandag de samme folk: Hvad vil De stemme på? Og så stemmer de på 16 partier. Det er der jo logik i!

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke statsministeren for en god besvarelse. Senere i min tale vil jeg kommentere nogle af de fremadrettede ting, som statsministeren var inde på.

Jeg vil begynde med at understrege, at vi lever i en verden, hvor vi er stillet over for nogle globale udfordringer. Vi taler ofte om de problemer, vi har herhjemme, men jeg synes, at vi en gang imellem bør tænke på, hvor privilegerede vi i grunden er i Danmark, og samtidig være klar over, hvordan der er andre mennesker, der sulter, der er ramt af krig, som lever i områder, hvor miljøkatastroferne virkelig er overvældende.

På den baggrund synes jeg, det er glædeligt, at vi netop nu er kommet op på at yde 1 pct. af vort BNI i ulandsbistand. Opgaven bliver nu at formidle den ulandsbistand stadig bedre. Vi bliver stadig mere bevidst om, at vi tilhører et privilegeret folk, som har en forpligtelse til ikke blot at yde materiel hjælp, men også at få viderebragt de demokratiske traditioner, vi har, til de mange lande, hvor menneskerettighederne bliver undertrykt, så det resulterer i, at mennesker må flygte, for at de kan få mulighed for at leve et liv i fred og frihed.

Riokonferencen satte noget i gang; der var også mange ting, som var skuffende. Jeg vil benytte lejligheden til at takke den danske miljøminister for den indsats, som Danmark ydede. Man har her ydet en dansk indsats, som vi kan være stolte af, hvor vi var med til at vise en ansvarlig vej. Den bør vi gå videre ad.

Nedrustningslinjen er heldigvis stadig på fremmarch i Østeuropa. Der er tilbageslag, ikke mindst i Jugoslavien, hvor vi med gru ser, hvordan nynationalismen kan være ødelæggende. Vi ser også udviklingen mellem Armenien og Aserbajdsjan, som er uhyre faretruende. Samtidig kan vi glæde os over, at vi også selv er med i en fredsbevarende indsats.